

Informace o dění na Úřadě městyse Loučeň

Drazí spoluobčané,

jak je již tradicí našeho Občasníku, přiblížím Vám v úvodním článku dění v našem krásném městyse.

V první řadě bych vám všem, kdo jste se podíleli materiálně či finančně na sbírce pro tornádem postiženou Moravu, chtěla poděkovat. Ta obrovská solidarita mezi občany a vůle pomáhat mnohdy vehnala slzy do očí. Během dvou dnů se sešlo takové množství oblečení, hygienických a úklidových prostředků, potravin a nářadí, že jsme se rozhodli využít velkorysé nabídky bezplatné autodopravy p. Hačekého ze Seletic, spojili jsme se s Jíkví a Rožďalovicemi, doplnili kamion, a zásilka putovala do Hodonína. Velké díky p.

Hačekému za bezmeznou trpělivost a pevné nervy při závozu. Poděkování také zastupitelům (P. Bašus, J. Hanuš, A. Klimtová, M. Nohava, J. Řízek, P. Štalmach, R. Šťastný, M. Záklasníková), kteří se mnou přebírali, třídili či nakládali materiální pomoc. Samozřejmě děkuji i mnohým dalším, kteří se zapojili. Poděkování patří také do Studec, kde proběhla též sbírka v obecním domku, které velela pí Jarošová. Dále je možné zasílat finanční pomoc na transparentní účty (např. Červeného kříže, Adry...), které jsou zveřejněny na stránkách městyse. Při zasílání finanční částky však buďte obezřetní a vybírejte jen účty, které jsou prověřené. Zastupitelé městyse Loučeň na svém zasedání schválili finanční částku 50.000,- Kč, která poputuje na konkrétní pomoc postiženým tornádem.

Takzvanou „pomocnou ruku“, a to ve formě 300 kusů respirátorů pro děti do naší ZŠ a MŠ, jsme dostali od pana senátora, zastupitele obce blízkých Dymokur, Tomáše Czernina. Pan senátor mě poctil osobní návštěvou a mohu říci, že téměř dvouhodinové povídání o radostech a strastech při vykonávání funkcí, o památkách, cestovním ruchu atd., bylo velmi zajímavé a přínosné.

Téma školy bylo skloňováno v posledních měsících hodně. Bylo nutné v krátké době vyřešit kam s dětmi, které k nám přijdou do 6. třídy po prázdninách. Nakonec padlo rozhodnutí obětovat chemickou laboratoř, ze které přes léto musíme vykouzlit novou učebnu. Městys Loučeň zajišťuje stavební úpravy (zednické práce, obklady, výmalbu, pokládku nové podlahové krytiny), dále finančně zajistí kompletní vybavení nové učebny a nakoupí nové šatní skříňky. Východní okna školy dostanou nové žaluzie. Do MŠ pořídí novou barevnou tiskárnu/kopírku.

Další finanční injekcí do ZŠ a MŠ bude oprava zbývajících stoupaček s rozvody vody a kanalizace, které jsou v téměř havarijním stavu.

Aby nám děti mohly bezpečně skotačit i mimo školu, rozhodli jsme se vybudovat další dětské hřiště, a to na Patříně v nové zástavbě na rohu ulice „Spojovací,“ (parc. č. 398/2). Na toto hřiště jsme získali dotaci 680.000,- Kč od nadačního fondu ČEZ – „Oranžová hřiště“. Budou pořízeny herní a fitness prvky včetně laviček a oplocení.

Podařilo se nám získat následující dotace z Ministerstva pro místní rozvoj. Ze tří podaných žádostí byly všechny tři úspěšné. Z toho mám opravdu velikou radost.

První se týká dotace ve výši 4.631.846,- Kč – „rekonstrukce a přestavba veřejných budov“ – oprava kulturního domu Loučeň. Jedná se o opravu fasády, výměnu oken (včetně portálů), opravu stěn a stropu na sále a stropu ve vstupní hale.

Informace o dění na Úřadě městyse Loučeň

Pokračování ze strany 1.

Druhá ve výši 2.453.711,- Kč – „podpora staveb a dopravní infrastruktury“ – zpevněná plocha u čp. 97 Loučeň. Jedná se o plochu u obecního úřadu, okolo pošty a mezi budovou č. 97 a hasičárnou (čp. 268). Plocha bude asfaltová, odvodněná, s vyznačenými parkovacími místy.

Třetí dotace ve výši 4.089.638,- Kč – „podpora obnovy místních komunikací“ – oprava komunikace Strupkova. Jedná se o komunikaci ve spodní části Loučeň ve tvaru Y (křižovatka u vjezdu k AGRO) i okolo sběrného místa.

Další úspěšně vyhodnocené dotace jsou na opravu pomníku zvaného „Helma“ z Ministerstva kultury ve výši 70.000,- Kč. Opravy již restaurátor započal, tak se nedivte, že je pomník obnažen.

Také pomník 1. a 2. světové války se dočká opravy. Z Ministerstva obrany jsme získali dotace ve výši 270.000,- Kč.

V žádosti o dotace na obnovu naučné stezky jsme bohužel finance nezískali, ale i tak se této stezce budeme věnovat a pokusíme se opravit alespoň některé informační tabule z vlastních zdrojů nebo formou sponzoringu.

Na vyhodnocení dotace podané na SFDI (Státní fond dopravní infrastruktury) – „výstavba chodníku – I. etapa Loučeň – Patřín“ čekáme, výsledky by měly být známy koncem července. Na neuznatelnou položku – „odvodnění chodníků“, již máme dotace získané (cca 900.000,- Kč).

V současné době máme podané žádosti o dotace na Ministerstvo financí na novou budovu mateřské školy a na Ministerstvo zemědělství je podaná žádost o prodloužení vodovodu, kanalizace a intenzifikace ČOV. Pokud neuspějeme s žádostí na Ministerstvo zemědělství, obrátíme se na Státní fond životního prostředí, kdy předpokládané vyhlášení výzvy je avizované na podzim 2021.

Od Středočeského kraje, z fondu hejtmanky, byla již schválena dotace 100.000,- Kč na pořádání hudebního festivalu Thurn-Taxis.

elektrokolo, dofouknout kolo, nebo si dobít třeba mobil. I k provozu tohoto zařízení bude využita sluneční energie.

Dalším ožehavým tématem, které často probíráme, je odpadové hospodářství. Víme, že navýšení poplatků za odpady bylo pro mnohé nepříjemné, ale bohužel jsme k tomuto kroku museli přistoupit, a to zejména vzhledem k navýšení cen za skládkování (Nový zákon o odpadech platný od 1. 1. 2021). Je nutné si uvědomit, že v této ceně jsou zahrnuty a rozpočteny ceny za odvoz velkoobjemového odpadu, skladovaného „U Štajnerů“, a toto sběrné místo je otevřeno (oproti okolním obcím) každou sobotu. Také je v tom cena za odvoz bioodpadu ze sběrného místa „Za hřbitovem“, které je otevřené každou neděli. Odvoz bioodpadu je možné si zajistit přes obecní úřad i v týdnu, a to přistavením kontejneru za jednotnou cenu 200,- Kč za malý nebo 400,- Kč za velký kontejner. Jelikož splňujeme všechny legislativní podmínky pro likvidaci bioodpadu, neuvažujeme zatím o pořízení hnědých popelnic. Před pěti lety dostalo 300 domácností zdarma kompostéry, které podle mého názoru řeší lépe nakládání s bioodpadem, než tzv. „hnědé popelnice“. Navíc by u týdenního svozu komunálního odpadu/bioodpadu náklady na odvoz ještě narostly. Pokud nemáte zajištěn odvoz na sběrné místo, nebo nenaplníte celý kontejner, doporučujeme se dohodnout třeba i mezi sousedy a o náklady se podělit. Samostatně přistavený kontejner, který byl bez dozoru, se neosvědčil, jelikož občané do nádoby vhažovali vše. To se děje bohužel i při „třídění odpadu“. Jak jsem již několikrát psala, nacházíme v těchto kontejnerech opravdu vše (komunální odpad, bio, pneumatiky, stavební suť...). Situace se zlepšila na místech, která jsou monitorována.

Mnoho z Vás bylo velice nepříjemně zaskočeno výpadkem dodávky pitné vody ve dnech 27. a 28. 6. Bez vody zůstalo i cca 30 sousedních obcí, které jsou „napájeny“ od dodavatele VaK Nymburk. Náhradní zdroje vody jsme získali od našeho provozovatele Vak Mladá Boleslav. Tento výpadek pitné vody by měl být, dle sdělení VaK Nymburk, zcela ojedinělý a nemělo by k němu již v takovém rozsahu

Novinku, kterou jste jistě zaznamenali, je nově umístěný box Zásilkovny vedle pošty. Můžete jej využívat za pomoci speciální aplikace k přijímání i k odesílání zásilek. K provozu tohoto boxu je využita sluneční energie.

Na návsi, na zpevněné ploše před Jednotou, byl osazen nový „SPOT“ – stojan, u kterého bude možné si dobít

Pokračování na straně 3.

Informace o dění na Úřadě městyse Loučeň

Pokračování ze strany 2.

docházet. Je však i na nás, odběratelích, jak se stavíme odběru pitné vody a touto tekutinou šetříme. Měli bychom omezit napouštění bazénů v době sucha, schraňovat dešťovou vodu na svých pozemcích a využívat ji k závlivce atd.

Dále zde máme mnoho dotazů ke střelnici. Toto téma jsme zmínili i na posledním veřejném zasedání zastupitelstva. K dořešení povedou ještě asi týdny jednání. Bohužel jsme označováni za osoby, které chtějí střelnici, a tím i spolek, zlikvidovat. Pravda je však jinde. Chceme se chovat pouze jako řádní hospodáři, což nám je kladeno na srdce ze všech stran. Také chceme zajistit bezpečnost a kvalitní žití našich spoluobčanů. V neposlední řadě chceme také dát do pořádku majetkoprávní vztahy týkající se staveb, které na pozemcích městyse stojí a nejsou zlegalizovány (nejsou zapsány na LV). Smlouva o pronájmu střelnice se datuje od roku 1997 a dodatek smlouvy je z roku 2015 (na Asociaci víceúčelových ZO technických sportů a činností ČR IČO 62994476). Dle smluv skončila spolku AVZO nájemní smlouva ke dni 31. 12. 2020. Bohužel, toto není ze strany AVZO respektováno, a stále se zde střelí, mnohdy i bez vyvěšení praporu. Na výzvu k novému pronájmu se přihlášily dva subjekty, a to AVZO – s nabídkou 1,- Kč/za rok (tak, jak to bylo po celou dobu nájemního vztahu) a druhý zájemce, který nabídl 2,- Kč/1m² (což je částka cca 300.000,- Kč/rok). Snažíme se (většinová část zastupitelstva) najít tzv. „zlatou střední cestu“ a vyhovět AVZO, ovšem s tím, že smlouva by mohla být podepsána v případě, že areál bude oplocen a řádně označen, aby se zamezilo vniknutí na pozemky, kde je střelnice. Požadujeme legalizaci staveb, které jsou zde od počátku (a údajně jsou vlastnictvím AVZO, což ani nerozporemujeme, a i nadále umožňujeme přístup k nim, ale

týká se to jen staveb, nikoli ostatních pozemků). Nesouhlasíme s prodloužením střelné dráhy na 100 m, která je zde bez souhlasu vlastníka budována, a to včetně opěrné stěny a průvlaku z pneumatik (což není v souladu se stavebním zákonem a zákonem o odpadech). Také jsme navrhli výši nájemného 10.000,- Kč/rok, a to s přihlédnutím na podané nabídky a posouzením, zda spolek AVZO je stejně funkční „místní spolek“ (přes výzvy nám nebyl sdělen počet členů z řad místních obyvatel) jako ostatní místní spolky (se členy trvale zde žijícími), zapojující se bezplatně do společenských, kulturních či sportovních aktivit v rámci obce. Se zástupci AVZO je plánovaná další schůzka, ze které vyplynou již jasná stanoviska obou stran.

V nelehké době jsme se snažili podpořit i podnikatele, kteří jsou v nájmu v objektech městyse Loučeň a za období leden až duben jim budeme účtovat nájemné snížené o 50 %, praktickému a zubnímu lékaři pak bude nájemné za rok 2021 zcela odpuštěno. S Mgr. Veselým, který nechce již dál lékárnu provozovat, řešíme ukončení nájemního vztahu. Snažíme se najít nového provozovatele.

Na závěr doufám, že nás čeká příznivější doba, že zase budeme žít bez zásadních omezení, a na podzim se nevrátí „strašák“ covid.

Budu se těšit na setkání s vámi jednak na veřejných zasedáních, na úřadě, ale také na různých akcích, které se chystáme pro Vás připravit. Pokud nám naše plány nějaká nová nařízení neomezí, uskuteční se v KD tradiční hudební festival Thurn-Taxis a v srpnu pouť.

mp

Naši jubilanti

V květnu roku 2021 oslavili krásné životní jubileum paní Dvořáková Marie z Patřína, paní Louda Miloš z Loučeň, paní Mánková Věra z Patřína, paní Šťastná Jana z Loučeň a paní Horynová Květuše z Patřína.

V měsíci červnu t. r. jsme mohli blahopřát paní Renčové Anně ze Studců, paní Burianové Anně z Patřína, paní Malíkové Floare z Loučeň, paní Melmukové Zdeňce z Loučeň, panu Kisoovi Petrovi z Loučeň, paní Seidlové Marii z Loučeň, paní Michalčíkové Haně z Loučeň, paní Holánkové Aleně z Loučeň a panu Havlátovi Pavlovi z Patřína.

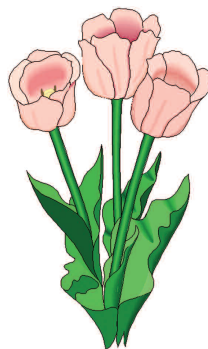
V červenci t. r. to byl pan Brodský Jiří z Patřína.

V srpnu t. r. pak paní Soukupová Marie z Loučeň, paní Lišková Jana z Loučeň, paní Kápllová Milada z Loučeň a paní Černíková Miroslava z Loučeň.

V září budeme moci blahopřát panu Maršíkovi Oldřichovi z Patřína, panu Marešovi Ludvíkovi z Loučeň, paní Špaldové Aleně z Patřína a paní Nové Renatě z Loučeň.

A v říjnu oslaví paní Kudibalová Dagmar z Loučeň, paní Kočová Věruše z Loučeň, paní Košvancová Anna z Loučeň, paní Šimečková Alena z Loučeň, pan Čejka Jaroslav z Patřína, paní Valentová Hana ze Studců, paní Mouchová Dagmar z Loučeň a paní Zákasníková Helena z Loučeň.

Všem jubilantům přejeme především pevné zdraví a další klidná a spokojená léta.

Kulturní akce

XXII. Mezinárodní hudební festival Thurn-Taxis – Loučeň 2021 v KD Loučeň – Nymburská 345, Loučeň

– pátek 30. 7. 2021 od 19 h – koncertní provedení opery Carmen (G. Bizet) – umělecké vedení Michael Kubečka

– úterý 3. 8. 2021 od 19 h – vystoupí absolventi Pražské konzervatoře

– pátek 6. 8. 2021 od 19 h – klavírní recitál Mariana Lapšanského (pod záštitou Slovenského velvyslanectví)

– úterý 10. 8. 2021 od 19 h – závěrečný Galakonzert – sólisté Národního divadla

V rámci hudebního festivalu proběhnou koncerty i ve Mcelích 28. 7. 2021 od 19 h v kostele sv. Václava – literárně hudební pořad, dále pak v Rožďalovicích – 29. 7. 2021 od 18,30 h v obřadní síni Města Rožďalovice a v Bošíně 27. 8. 2021 od 19 h v Evangelickém kostele.

Blíží informace o interpretech najdete na stránkách městyse Loučeň www.loucen.cz

14. 8. 2021 „Za sokolovnou“ (u KD Loučeň) od 13 h připravujeme dětské odpoledne (drobné soutěže pro ty nejmenší) a od 20 h. venkovní pouťovou zábavu – zahraje kapela MIXER. U obou akcí je občerstvení zajištěno. Tato akce se koná současně s tradiční loučenskou poutí (kolotoče, stánky) za KD Loučeň.

Úterý 10. srpen 2021 v 19 hodin
Kulturní dům Loučeň
vstupné 99 Kč - číše vína

Závěrečný GALAKONCERT

solisté opery Národního divadla Praha

Marie Fajtová - soprán
 Jiří Brückler - baryton
 Radomír MELMUKA - klavír

MARIE FAJTOVÁ

Sopranistka Marie Fajtová vystudovala na Konzervatoři v Praze nejprve obor klavír (prof. Jan Novotný) a později též operní zpěv (prof. Jiří Kotouček). V současné době zdokonaluje svou pěveckou techniku u americké sopranistky Nancy Henninger a KS Christy Ludwig. V roce 2008 Marie vyhrála Hlavní velkou cenu na mezinárodní pěvecké soutěži Barbary Hendricks ve Štrasburku. V r. 2004 byla finalistkou mezinárodní pěvecké soutěže Ant. Dvořáka, kde též získala cenu FOK. V r. 1996 vyhrála mezinárodní klavírní soutěž Bedřicha Smetany. Od sezóny 2007/2008 je Marie sólistkou opery Národního divadla v Praze. M.F. hostovala na mnoha evropských scénách: Finská Národní Opera v Helsinkách (Markéta Gounod – Faust), L'opéra Royal ve Versailles, Theatre de Caen, Opéra de Rennes, Grand Théâtre de Luxembourg (Armida, Handel – Rinaldo), Estonské Národní Divadlo (Violetta a Markéta). Koncertovala v mnoha zemích světa (Evropa, Japonsko, Brunei, Vietnam, Thajsko, Taiwan, Kambodža, Malajsie, aj.) Spolupracovala s předními dirigenty jako např. Jiří Kout, Jiří Bělohávek, Michael Schwiorewski, Ondřej Lenárd, Enrico Dovicco, Charles Olivieri-Munroe, Tomáš Netopil, Václav Luks.

Jiří BRÜCKLER (baryton)

- solista opery Národního divadla Praha

Na Pražské konzervatoři studoval zpěv pod vedením prof. Jiřího Kotouče a od roku 2008 pokračoval ve studiu na HAMU v Praze u prof. Romana Janáka. Od roku 2004 hostuje ve Státní Operě Praha v operách Rusalka (A. Dvořák), Turandot (G. Puccini), v operách Rigoletto (G. Verdi) a Carmen (G. Bizet). Je vítězem Mezinárodní pěvecké soutěže A. Dvořáka v Karlových Varech. Pravidelně účinkuje na Otáčivém hledišti v Českém Krumlově. Od sezóny 2011/2012 je sólistou Národního divadla v Praze. Zpívá zde roli Rodriga v Donu Carlovi (G. Verdi), Figara v Lazebníkovi Sevilském (G. Rossini), Silvia v operě Komedianti (R. Lencavallo), Haraštu v Lišce Bystroušce (L. Janáček) a mnoho dalších. Za roli Rodriga v Donu Carlovi byl nominován na cenu Thálie za rok 2013. V květnu 2014 zpíval na turné Budapešťského festivalového orchestru (dirigent Iván Fischer) roli Love a Hajného v operě Rusalka (A. Dvořák). V Jihočeském divadle v Českých Budějovicích zpívá, mimo jiné, roli Hraběte Almaviva v Figarově svatbě (W. A. Mozart).

Pátek 30. červenec 2021 v 19 hodin
Kulturní dům Loučeň
vstupné 99 Kč - číše vína

G. Bizet – CARMEN
(koncertní provedení opery)
umělecké vedení Michael KUBEČKA

Michael KUBEČKA – Escamillo
Martin LEVICKÝ – klavír
Michaela ZAJMÍ – Carmen
Milan VLČEK – Jose
Gabriela KOPPEROVÁ – Micaela

Michael KUBEČKA

Zpěv studoval zprvu soukromě u J. Horáčka, na Pražské konzervatoři R. Janáka. Hostuje na několika českých operních scénách (Národní divadlo Praha, Olomouc, Plzeň, Liberec) a také v pražských divadlech Hybernie a Kalich. V září 2008 se zúčastnil turné v Japonsku, v lednu a únoru 2009 absolvoval turné v Německu, Francii, Rakousku a Švýcarsku. K jeho rolím patří mj. Bartolo G. Rossini: Il Barbiere di Siviglia, Kecal B. Smetana: Prodaná nevěsta, Basilio G. Rossini: Lazební sevilský, Escamillo G. Bizet: Carmen.

Martin Levický

Michaela Zajmí

Milan Vlček

Gabriela Kopperová

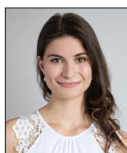
Úterý 3. srpen 2021 v 19 hodin
Kulturní dům Loučeň
vstupné 99 Kč - číše vína

Pražská konzervatoř
a její vynikající absolventky
Magdaléna Hebousová, Pavla Tesařová,
Karolína Žáková
– prof. Hana Forsteroová

Hana FORSTEROVÁ studovala hru na klavír na Pražské konzervatoři v třídě prof. Evy Boguniové a na AMU v Praze u prof. Ivana Klášského. Své hudební vzdělání si rozšířila na mezinárodních kurzech vedených prof. F. Rauchem a na letní akademii v rakouském Hornu. Po studiu se její zájem obrátil především ke komorní hře a dráze korepetitora. Tři roky působila na Hudebním učilišti ve finském Mikkeli. Po návratu do Prahy se stala první korepetitorkou na nově vzniklém hudebním gymnáziu a o několik let později začala působit i na Pražské konzervatoři. Koncertovala v řadě evropských zemí (např. v Německu, Rakousku, Švýcarsku, Norsku, Slovinsku) s významnými českými i zahraničními umělci. Byla častým hostem na hudebním festivalu Allegro-Vivo v Rakousku a Jihočeském festivalu v Bečyni a později v Litomyšli. Za klavírní spolupráci získala řadu ocenění na českých i mezinárodních soutěžích.

Pavla Tesařová

Magdaléna Hebousová

Karolína Žáková

Hlavním partnerem je PETROF, Pianosalon s.r.o.

PETROF®
PIANOSALON
HRADEC KRÁLOVÉ

Veškerá propagace - Tiskárna Kirchner Nymburk

www.tiskarnatk.cz

Mediální partner - Nymburský deník

NYMBURSKÝ
deník

Pořadatelé:

Město Rožďalovice

Městys Loučeň

Římskokatolická
 Farnost Mčely

Sbor ČCE Bošín

Dramaturgie, organizace – prof. R. MELMUKA, Pražská konzervatoř

XXII. Mezinárodní letní hudební festival TT - Loučeň 2021

Středa 28. červenec 2021

Mčely – Kostel sv. Václava, začátek v 19. hod.
 - literární hudební pořad -

„Zahrada domova Karla Čapka a jeho svět hudby“ –
 připravil Vlastimil Fišar
 umělecký přednes – K. Kubečka, Divadlo pod Palmovkou,
 Praha

Čtvrtek 29. červenec 2021

Rožďalovice – Obřadní síň Města Rožďalovice,
 začátek v 18.30 hod.

M. Sommerová – soprán, M. Šulc – akordeon

Pátek 30. červenec 2021

Loučeň – Kulturní dům, začátek v 19. hod.
 G. Bizet - CARMEN (koncertní provedení opery)
 (umělecké vedení M. Kubečka)

Úterý 3. srpen 2021

Loučeň – Kulturní dům, začátek v 19. hod.
 Pražská konzervatoř a její vynikající absolventky
 (M. Hebousová, P. Tesařová, K. Žáková
 – prof. H. Forsteroová)

Pátek 6. srpen 2021

Loučeň – Kulturní dům, začátek v 19. hod.
 klavírní recital - Marian Lapšanský (Slovenská republika)

Úterý 10. srpen 2021

Loučeň – Kulturní dům, začátek v 19. hod.
 závěrečný GALAKONCERT – solisté opery Národního
 divadla Praha
 M. Fajtová – soprán, J. Brückler – baryton,
 R. Melmuka - klavír

Pátek 27. srpen 2021

Bošín – Evangelický kostel, začátek v 19. hod.
 L. Hudečková – alt (solistka Pražského filharmonického
 sboru), R. Melmuka – klavír

Pátek 6. srpen 2021 v 19 hodin
Kulturní dům Loučeň
vstupné 99 Kč - číše vína

Klavírní recital
Marian Lapšanský
(Slovenská republika)

MARIAN LAPŠANSKÝ upozornil na sebe ešte ako študent Konzervatória v Bratislave a následne ako poslucháč Akadémie muzických umení v Prahe (u Františka Maxima a Jana Panenku), keď sa stal absolútnym víťazom na Smetanovej klavírnej súťaži v Hradci Králové a získal Cenu za najlepšiu interpretáciu diel W. A. Mozarta (1971), neskôr tiež Cenu Andra-Bührle (1972) na majstrovských kurzoch Gézu Andu v Zürichu. Vo svojom vzdelávaní pokračoval Etmou postgraduálneho štúdia na Konzervatóriu P. I. Čajkovského v Moskve v triede Viktora Merzánova. K oceniam, ktoré prispeli k prudkému vzostupu jeho kariéry, patrí aj titul laureáta na Medzinárodnej tribúne mladých interpretov UNESCO o rámci BHS. V súčasnosti je Marian Lapšanský pravidelným hosťom na mnohých prestížnych koncertných platformách vo svete, účinkujúc s renomovanými orchestrami. Spolupracoval s dirigentskymi osobnosťami ako Václav Neumann, Jiří Bělohávek, Roberto Benzi, Ken Ichiro Kobayashi, Zdeněk Košler, Libor Pešek, Alexander Rahbari, Ludovít Rajter, Emmanuel Villaume, Leos Svárovský a iní. Uskutočnil množstvo sólových recitálov i komorných koncertov na prestížnych festivaloch ako Wiener Festwochen, Salzburger Festspiele, Berliner Festtage, Dresdner Musikfestspiele, Pražská jar, Medzinárodný hudobný festival v Ankare, Letný festival Dubrovnik, Bratislavské hudobné slávnosti a ďalších. Marian Lapšanský je nielen vynikajúci sólista, ale stal sa aj jedným z najvyhladávanejších komorných hráčov na súčasnej scéne. Účinkoval s renomovanými sólistami ako Peter Schreier, Magdaléna Hajósová, Peter Dvorský, Dagmar Pecková, Sergej Kopčák, Angelica May, Josef Suk, Jiří Barta, Shizuka Ishikawa, Jelena Obrazcovová, Raphael Wallfisch, Štefan Kocán a ďalší. Interpretácie umenie M. Lapšanského je zachytené na početných rozhlasových, televíznych i štúdiových nahrávkach. Roku 1995 získal spolu s violončelistom Jiřím Bártom Cenu Zlatej harmónie za CD nahrávku so sonátami Rachmaninova, Schmittkeho a Párta. Roku 1997 získal Cenu Classic za nahrávku roka (Zdeněk Fibich: Nalady, dojmy a upomínky – súbor 12 CD). Roku 1999 dostal Cenu za najlepšiu českú nahrávku roku 1998 (Leos Janáček: Zápisky zmizelého s Petrom Strakom a Dagmar Peckovou). Okrem spomenutých ocenení za prvotriedne nahrávky získal aj Európsku cenu Gustava Mahlera za rok 2002, ktorú v spolupráci s Európskou úniou každoročne udeľuje Európska únia umenia. Je držiteľom Ceny ministra kultúry Slovenskej republiky za rok 2014 a ceny Trebbia 2019 za celoživotné dielo. V ostatných rokoch koncertoval v Japonsku, Španielsku, Poľsku, Kanade, Turecku, Grécku, Egypte, Juhoafrickej republike, Maďarsku, Kuvajte, Nemecku, Južnej Kórei, Bishorusku, Taliansku, Holandsku, Dánsku. Marian Lapšanský zohráva pozoruhodnú úlohu ako organizátor slovenského hudobného života, o. i. ako umelcký riaditeľ medzinárodného festivalu Musica nobilis a prezident Medzinárodnej klavírnej súťaže J. N. Hummela v Bratislave. Od roku 2004 zároveň pôsobí ako generálny riaditeľ Slovenskej filharmonie, kde organizuje aj festival Bratislavské hudobné slávnosti. Je často pozyvaný ako člen do porôt medzinárodných klavírných súťaží, o. i. F. Liszt v Budapešti, L. v. Beethovena v Bonne, A. Skriabina v Grossete, Prix Amadeo v Aachene, Premio Giuliano Pecar v Gorizii. Medzinárodnej súťaže komorných hry vo Frankfurte, Súťaže Pražskej jari a ďalších. Jeho študenti získali už viac ako 30 rôznych ocenení na medzinárodných interpretačných súťažiach. Je pedagógom na AU v Banskej Bystrici. Do roku 2012 pôsobil aj na AMU v Prahe a do roku 2019 na VŠMU v Bratislave.

Důležité je umět zdolávat překážky a nenechat se otrávit

Vážené občanky, vážení občané a vážená občánátka, zas nám uplynuly tři měsíce jak voda a setkáváme se u dalšího čísla Občasníku. A že se toho za tu chvíli událo hodně. Tak si pojďme „popovídat“ aspoň takhle na dálku. Tedy popořádě.

První bychom vám rádi nastínili, jak to vlastně je s psaním příspěvků do Občasníku. Minulé číslo nás totiž nemile překvapilo. Mysleli jsme, že pro nás všechny přispěvatele platí rovná pravidla. Nuž, ne nadarmo se říká, že myslet neznamena vědět. Je to tedy tak, že je stanoven termín, do kdy lze zaslat příspěvky paní Evě Hollerové. A my je zašleme. A nevíme, jaké jsou příspěvky ostatních přispěvovatelů. Ale s ohledem na zkušenost s posledním vydáním Občasníku je asi ještě po tzv. uzávěrce a doručení všech příspěvků a jejich zařazení prováděna poslední revize paní starostkou, která pak mj. i ve svém úvodníku reaguje na doručené příspěvky. O férovosti takového počínání nechť si každý udělá svůj obrázek. Však jsme taky za naše slova od některých zastupitelů dostali za uši, ale veřejně ne, i když myslíme, že na veřejném zasedání zastupitelstva pro to prostoru bylo dost, abychom si vysvětlili, co jsou „lži a pomluvy“. Ale vězte, že vše, co jsme uvedli, je pravda a bohužel k žádným zásadním změnám našeho společného fungování jako zastupitelstva nedochází.

Další záležitost, kterou bychom rádi zmínili, je vyvolání jednání na popud občanů z podzámčí k obecní studni u mašinhausu a mašinhausu samotnému a k obecním pumpám. Zrovna studna i mašinhaus pro nás byly první impuls – v části víka se studna propadla a kdyby kdokoliv (hlavně děti) do ní spadl, těžko by nás napadlo ho v té vodě a tmě, navíc poměrně stranou, hledat. Neprodleně po zjištění, resp. nahlášení tohoto propadnutí byla Alenou Klimtovou u studny umístěna výstražná cedule a byli informováni ostatní zastupitelé. Za účasti části členů Výboru pro výstavbu a životní prostředí a za přítomnosti Aleny Klimtové bylo pak provedeno místní šetření, z něhož vzešlo najevo, že studna u mašinhausu je v dezolátním stavu (ostatně jako sám mašinhaus), stejně tak pumpa v průjezdu a pumpa ve Strupkově ulici, které bude nutné opravit a zabezpečit. Apelovali jsme na jejich zachování nejen co do funkčnosti, ale i jako estetických prvků ve veřejném prostoru. Však i mašinhaus má svou hodnotu. Uvidíme, co bude dál.

Nekončícím příběhem je pak boj za zachování střelnice. Konalo se v této věci jedno neveřejné setkání se zástupci LSK AVZO Loučeň p. s., zastupiteli a přítomen byl za obec rovněž JUDr. Fiedler. Jednání bylo postaveno z našeho pohledu naprosto jasně – byla dána ze strany starostky obce po souhlasu části zastupitelstva nabídka nájemného 10.000 Kč ročně. Problematické je však nevyjasnění majetkových vztahů k samotnému souboru staveb střelnice, na což bylo v minulosti i na tomto jednání zastupitelstvo upozorňováno. Pro nás (opomíjíme Františka Vlka, u něhož je dán střet zájmů) je tato situace odstrašující. Dotázali jsme se na Krajské hygienické stanici, zda byl v posledních letech hlášen z oblasti kolem střelnice nadměrný hluk, a dlužno dodat, že nikoliv. Dotazovali jsme se opakovaně, co je vlastně cílem části zastupitelstva v tomto jednání, neboť střelnice funguje aktivně již více jak 40 let a žádné z předchozích zastupitelstev (ba ani občanů) v tom nespatořovalo problém. Shodně tak nabídka výše nájemného je ve vztahu k ostatním spolkům naprosto diskriminující. Obec by měla ke všem spolkům fungujícím na jeho území přistupovat shodně a za shodných podmínek. Velice si ceníme práce všech spolků na Loučeni, ať už fotbalistů, tenistů,

rybářů, hasičů či Koček a koťat nebo Poznánkova s Lesním klubíkem a dalších. Každý spolek na Loučeni má své nezastupitelné místo a každá spolková činnost je vesměs prodělečná. A proto je třeba ji maximálně podporovat. Maximálně. A proč? Protože nás každá spolková činnost obohacuje. O nové vědomosti, znalosti, kontakty s lidmi, aktivity. Spolčuje nás. A v místě našeho bydliště. Pro všechny musí být podmínky nastaveny shodně. Co je tím měřítkem, který jednotlivé spolky odlišuje od jejich potřebnosti, přínosu pro naše občany? Kdo je oprávněn toto měřítko stanovit a měřit jím? Každý z nás má jiné faktory, které upřednostňuje – matky aktivity pro děti, muži fotbal či střelectví, fanoušci hasičství hasiče a aktivity v nich, milovníci tenisu tenisové aktivity. Neexistuje jednotná váha toho, co je „to nejlepší“. A nikdo by se neměl pasovat do pozice jakéhosi „hodnotitele“, co je pro občany nejlepší. Ti sami jsou hodnotiteli – pokud spolek podporují, navštěvují, aktivně se zapojují, pak funguje. V opačném případě sám zanikne. Obec má být jen jakási šedá eminence, která pomáhá, ale neničí. A je opravdu nutné si na taková jednání zvat zástupce z řad advokátů, natož bez předchozího upozornění, aby se případně i zástupci LSK AVZO Loučeň p. s. tomuto přízvisobili? A kdo hradí jejich služby? Obec? Bohužel žádná bližší komunikace opět nefunguje a lze pouze komentovat tvrzení jednoho z členů LSK AVZO Loučeň p. s., který uvedl, že déle jak 800 dní neobdržel od obce řádnou odpověď na svůj písemný dotaz – je to všechno takhle správně a fér?

Dalším zájmem je pro nás nový územní plán obce a otázka další výstavby. Loučeň byla a stále je rekreační oblastí, jež je obklopena prstencem lesů, rybníků, polí a luk. Záměr zvýšení počtu obyvatel o více jak 1000 osob v dalších letech je pro nás mírně deprimující. Museli bychom počítat s navýšením dopravy, s nutností navýšení infrastruktury a občanské vybavenosti, s možným zvýšením kriminality a dalších nežádoucích jevů včetně zhoršeného životního prostředí, a přitom přínos pro obec nemusí být žádný. S tím je úzce spjata i otázka zastavitelnosti louky na Patříně a existence chráněných druhů jak z oblasti fauny, tak flóry na ní. Pevně věříme, že další územní rozvoj obce bude předmětem mnoha diskusí se všemi občany a vy se do takové diskuse zapojíte. Jakmile bude nový územní plán schválen, už tzv. těžko bycha honiti.

Konečně, opakovaně navrhujeme provedení tzv. prioritizace investic v obci včetně uvedení zdrojů financování. Jinými slovy, abychom si jasně udělali plán, co je třeba a co není, na co máme a kolik, na co můžeme získat a kolik, abychom zbytečně nevyhazovali peníze na cokoli, neprodávali majetek a nedostali se jednou do dluhů. Jako hlavní prioritu vidíme dobudování vodovodní a kanalizační sítě do všech částí obce (tj. do Studec, Studeček a na Vinici) a nejen navýšení kapacity, ale i zmodernizování školy a školky včetně souvisejícího příslušenství (vždyť odtamtud bude naše budoucí generace). Vše ostatní je rovněž důležité, ale je to stejné jako u našich domácích rozpočtů – pokud nám nefunguje topení, tak musíme holt nový bazén odložit a investovat do toho, bez čeho prostě fungovat nejde. A voda? Bez té fakt žít nejde. Obdivujeme všechny ty, kteří musí spoléhat jen a jen na své studny, v nichž se pomalu voda ztrácí a nemají jinou možnost, jak vodu získat, než aby se napojili na vodovodní řad. Tohle bychom měli v 21. století řešit urgentně. Jak mají pak fungovat rodiny s dětmi? Nemocní? Staří lidé? Tahat vodu z jiných zdrojů? Nedávno jsme na toto téma mluvili s jedním

Pokračování na straně 6.

Důležité je umět zdolávat překážky a nenechat se otrávit

Pokračování ze strany 5.

profesionálem, který se více jak 15 let věnuje problematice územní samosprávy. Říkal, že každá obec se může nacházet ve třech fázích: rozvojové, konzervativní anebo kritické. Rozvojová fáze je taková, kdy obec překoná fázi konzervativní, tj. má již pokryto vše, co v danou chvíli potřebuje (je rozvedena voda, kanalizace, internetové sítě, plynové sítě, chodníky atd. atd., dle jednotlivých oblastí posuzování). Kritická fáze je taková, kdy ještě do fáze konzervativní obec nedospěla. V kritické fázi je pak riskantní vstupovat do fáze rozvojové, protože se přeskočí situace jakéhosi optimálního stavu a rovnou se tzv. předimenzovává. To jen ke zvážení, proč zastáváme postoje, které uvádíme. Vždyť odhadovaná investice na navýšení kapacity čistírny odpadních vod a dobudování vodovodu a kanalizace u nás se v základu pohybuje kolem 70 až 80 milionů Kč bez dalších nákladů (kupř. technický dozor stavebníka atd.). Snad nejsme úplní blázní, ale všechno musí mít své za a) a pak za b), a ne rovnou za x) a za y).

Co více za nás k aktuálnímu dění říci? Možná snad to, že již dávno v minulosti v každé obci byla i škola (vedle radnice a kostela) tím nejdůležitějším místem. O kostel jsme v určitém slova smyslu přišli. Ale v určitém smyslu i o školu a úzkou provazbu s ní na občany obce. Byli bychom proto rádi, kdyby do budoucna bylo vedení naší školy oficiálně zváno na jednání zastupitelstva včetně těch veřejných, kde bude v souvislosti s nimi cokoliv řešeno. Jsme přesvědčeni, že je to nejen praktické, protože mohou poskytnout rovnou vysvětlení, ale i férové. I toto jsme již v minulosti žádali, tak třeba se ledy pohnou.

A na závěr bychom rádi poděkovali vám, našim fanynkám a fanouškům za zachování přízně a za to, že neváháte se na nás obrátit a napřímo se zeptat, vynadat nám, ale i třeba někdy pochválit. A také těm, kteří se o nás v posledních měsících i přes všechno nebezpečí obětavě starali. Fakt, že jsme byli v určitém slova smyslu během posledních několika měsíců plně jako obec soběstační, měli jsme lékaře, potraviny, poštu, zabezpečení, je jen díky obětavosti a nebojíme se říci, že i hrdinnosti těch, kteří toto zajistili. Tuto nelehkou dobu bychom bez nich takto nezvládli. Milý pane doktore Kejho, milý pane doktore Zemane, milé prodavačky a milá paní Hanko Mázlová, milý pane řediteli Kubálku, milá paní zástupkyně Tomanová, milá paní Červinková, milé paní učitelky ze školky i školy, milá Zlatko Kubínová a milé zaměstnankyně naší pošty, milé dámy a milí pánové z rychlé roty, děkujeme Vám za práci, kterou jste i přes všechna nebezpečí, úskalí, nepříjemnosti a ohrožení pro nás udělali vlastně proto, abychom my měli dostatečný komfort a péči. A nejsou to přehnaná slova, to ne. Podívejme se na počty zemřelých, na to, že i mnoho našich blízkých odešlo, na to, že při práci byla nutná rouška a pak respirátor, rukavice, dezinfekce (a co ta umí s rukama). A i s vědomím tohoto rizika všichni pracovali. Navíc ve ztížených podmínkách, v nových situacích. Pro naše bezpečí a pohodlí. Za to velké díky!

Důležité je umět zdolávat překážky a nenechat se otrávit – ať už nemocí, lidmi, věcmi.

S úctou a přáním klidných jarních a letních dní

Alena Klimtová, Jaroslav Řízek, František Vlk

P. S.: Text požadujeme uveřejnit i s tímto dovětkem, v němž žádáme nezasahovat do textu s korekturními úpravami. K textu zasíláme 4 fotografie k uveřejnění. Autorská práva k fotografiím jsou z naší strany ošetřena.

Pohnutá historie (nejen) rodu Nezdarů ze Studců

(pokračování)

Potřeba zajišťování likvidace nalezené válečné munice vznikla po první světové válce zároveň se vznikem samostatného československého státu. V rámci státních policejních úřadů ani u četnického sboru však nepůsobil žádný pyrotechnik, a proto související činnosti zajišťovali výhradně vojenští pyrotechnici s různou odborností.

Organizací výkonu pyrotechnické služby byla až mnohem později pověřena Kriminální ústředna v Praze. Činnost pyrotechnické skupiny spočívala zejména v kontrolách skladů výbušnin a v operativním obhospodařování podniků nakládajících s výbušninami, dále v likvidaci výbušných předmětů a ve spolupráci při vyšetřování případů, u nichž došlo k použití výbušnin při trestné činnosti.

Systematicky vykonávaná pyrotechnická činnost v rezortu ministerstva vnitra byla zahájena na základě výnosu Zemského úřadu v Praze ze dne 1. června 1939, kdy byla při policejním ředitelství v Praze vytvořena pyrotechnická skupina, jejímž prvním velitelem se později stal právě podplukovník František Nezdara. Ten popsal vznik skupiny v dodatku k dotazníku pro důstojníky a rotmistry z 26. června 1945 takto:

V srpnu 1939 pojal jsem plán zříditi u býv. Policejního řed. v Praze pyrotechnické oddělení a později zříditi taková pyrotechnická oddělení u všech tehdejších českých policejních ředitelství. Sledoval jsem při tom tyto cíle:

Udržovati v těchto pyrotechnických odděleních kádr spolehlivých důstojníků, kteří by měli možnost udržovati si znalosti munice a zbraní a doplňovati si poznatky o nových zbraních za války zavedených. V případě osvobození mohli by se pak stát instruktory.

Shromažďovati u těchto oddělení výkresy, modely a popisy nové munice, za války zavedené. Tyto pomůcky by pak při osvobození nebo při ozbrojeném povstání přišly velmi vhod zbrojním důstojníkům a pyrotechnikům.

Zakrývati stopy a chrániti naše lidi od stíhání německými úřady v případě nalezení munice ať již v důsledku udání, nebo náhody.

Shromažďovati ve skladišti nalezenou municí, zbraně a

trhaviny pro ozbrojené povstání.

Výhodou tohoto plánu bylo bezesporně to, že tato ilegální činnost mohla být prováděna poměrně bezpečně, takřka s úředním schválením.

Pro zřízení pyrotechnických oddělení u ostatních českých polic. ředitelství získal jsem na ministerstvu vnitra vrchního radu Šemberu, který můj plán vzal za svůj. Předložil jsem ministerstvu vnitra příslušný návrh a vrch. radovi Šemberovi jsem dodal seznam spolehlivých důstojníků a rotmistrů, kteří by mohli přijíti v úvahu k přidělení k těmto pyr. oddělením. Před samým uskutečněním byl vrchní rada Dr. Šembera dne 8. října 1941 zatčen, čímž tato část mého plánu byla zmařena. Cílů, které jsem si vytknul, bylo však alespoň u pyr. oddělení v Praze plně dosaženo.

10. srpna 1940 vykonal František Nezdara předepsanou přísahu znaleckou a dekretem krajského soudu civilního v Praze byl ustanoven stálým soudním znalcem pro krajské a jim podřízené soudy se sídlem v Praze pro obor munice, výbušnin, pekelných strojů, bomb, pum a střelných zbraní. Od jara 1944 skupina odklízela i následky náletů Spojenců. Upotřebitelné výbušniny, zbraně a municí, které byly sváženy do policejního muničního skladu v Hostivících u Prahy a určeny ke zničení, její členové, zapojení do činnosti odbojové skupiny Blaník, uchovávali pro potřeby povstání proti nacistickým okupantům. František Nezdara zde působil pouze od 1. srpna 1939 do 30. září 1941. Po jeho odchodu do výslužby v r. 1941 převzal vedení RNDr. Miloš Jašek, který však byl za odbojovou činnost zatčen gestapem a v r. 1944 popraven. František Nezdara píše:

Nemohl jsem všechny cíle dokončiti sám, byl jsem totiž dnem 30. září 1941 jako nespolehlivý legionář přeložen do výslužby. Po Dr. Jaškovi se stal velitelem rtm. A. Dlouhý, můj starý spolupracovník, který pokračoval v šlépějích mých a por. Dr. Jaška. Pro případ povstání jsme plánovali, že se zase ujmu velení pyrotechnického oddělení.

(pokračování příště)

lp

Moje dětství na Loučeni

Loučeň je obec, kterou rodiče na doporučení rodiny Eliášů, ale hlavně Jostíka Matějky vybrali, aby bylo kam jezdit s dětmi na prázdniny a také občas na sobotu a neděli. Vybrali opravdu dobře. Kousek za Prahou a dá se říct, že je to pro hodně lidí neznámá obec, ukrytá v lesní krajině.

Měli jsme pronajatý pokoj u Dohnalů, kteří vlastnili koloniál proti sokolovně a pan Dohnal se zabýval hlavně sadařstvím. Dodnes vzpomínám na zážitky, se kterými jsem se jako pražské dítě setkal. Všechno bylo jedno velké dobrodružství! Dohnalovi měli poníka, krávu, prase, králíky a slepice. Některá z těch zvířat jsem viděl poprvé.

Místní kluci museli mít ze mě velkou legraci, když jsem se všeho bál a všemu se divil, ani chrousta jsem neuměl chytit do ruky! Jet na žebříňáku s kravkou na pole, to byl opravdu velký zážitek. Ovšem nejvíce mně zaujala lokomobila. Tu měl pan Dohnal ve Vlkavské ulici hned proti kapliče. Byl to

parní stroj umístěný ve stodole a byl určen k pohánění katru na řezání dřeva. Když stroj běžel, báli jsme se tam s tátou vůbec vkročit. Ve stodole byl ohromující rámus, z kotle sršela pára a řemenice přímo mlaskaly. Dělníci přikládali do kotle dřevo a kutáleli stromy na pořezání. Jako dítěti se mně muselo zdát, že jsem snad v pekle. Byl to určitě můj největší dětský zážitek.

Táta koupil od pana Dohnala parcelu ve spodní části Loučene. Bylo to u cesty od kapličky na Patřín. Měl v úmyslu postavit zděný domek. K tomu už nedošlo, a tak děda s babičkou alespoň koupili dřevěnou boudu. Ta se stále vylepšovala, až vznikla na tu dobu pěkná chata s verandou. Byli jsme tam jak na samotě u lesa, jenom nad námi se na kopečku vyjímal vila pana Stehlíka s krásnou zahradou.

Olda Perlík, Loučeň

Můj děda byl hasič

Měl jsem už jenom jednoho dědu, ale ten stál opravdu za to! Rád jsem ho poslouchal, když vyprávěl, jak jezdil k požárům a co tam všechno zažil. Byl povoláním hasič. Musely to pro mě být ohromující zážitky, když si vše pamatuji dodnes. Jak třeba hasili divadlo Domovina v Holešovicích. Bylo postaveno jenom ze dřeva. Vyprávěl, že to byl takový žár, že mu doutnala uniforma několik desítek metrů od požáru. Byly tam jednotky z celé Prahy a nemohly vůbec zasáhnout.

Taky jsem se na dědu chodil dívat, když jako zástupce velitele v Libni, dával povely k lezení na cvičnou věž. Děda měl oblečen hnědý kožený kabát a zdálo se mně, že je až moc přísný. Tak jsem ho neznal. Táta říkal, že povely se musí dávat hodně nahlas.

Díky svému povolání se stal velkým milovníkem divadla. V různých divadlech viděl stovky představení, a to jako požární asistence. Byl takový fanda, že si bral práci za kolegy, jenom aby mohl shlédnout novou hru. Znal všechny herce, a tak měl manželce stále co vyprávět. Vyprávěl, jak si počkal na Emu Destinovou v Národním divadle, když po skončení představení za neutichajícího potlesku šla do své šatny. Z jeviště odcházela vždy jako první a za ní hejno novinářů a fotografů. Šla jako generál, děda jí otevřel dveře u šatny, nikoho jiného nesměl pouštět dovnitř, jenom

paní Bláhovou. A už běží paní s natočeným pivečkem. Až za půl hodiny se otevírají dveře šatny a mohou vstoupit novináři. Když položí několik otázek a udělají pár snímků, musí šatnu rychle opustit. Přichází elita divadla – pan ředitel, dirigent, režisér, ctitelé a vzácné osobnosti. Kdo může vstoupit do šatny, rozhoduje pán, který byl k tomu určen. Děda stál opodál a stále pozoroval to nádherné pokračování divadelního představení.

Když byl později ve funkci a už nedostával asistence, zůstal divadlu věrný a začal hodně chodit na představení s manželkou. Shodou okolností jsem byl pracovat v jedné advokátní kanceláři na Malostranském náměstí. Panu doktorovi chválím, jakou má krásnou kancelář s výhledem na náměstí. Dozvídám se, že je to rozdělený obývací pokoj paní Destinové. Pod tímto balkonem jí Pražané provolávali slávu. Šel jsem se na balkon podívat a měl jsem krásný pocit, že se držím zábradlí, kterého se dotýkala tato vzácná osoba. Rád chodím uličkami Prahy, a když se dostanu na Malostranské náměstí, vždy se nezapomenu podívat na dům, ve kterém bydlela, a na balkon s kovaným zábradlím.

Olda Perlík, Loučeň

Traktoriáda Loučeň 2021

Dne 5. 6. 2021 proběhl další ročník Traktoriády v místní pískovně na Loučeni. Závodů se zúčastnilo 17 žen a 35 mužů. Pro závodníky/závodnice byla nachystána slalomová dráha. Muži tento slalom museli projet se zapřaženým valníkem a ženy bez valníku v co možná nejkratším čase. Za každé dotknutí se kolíků se připočítávala penalizace patnácti sekund k dosaženému času navíc. Z traktoristů se na čele umístil Kraus Jaroslav s časem

2:27. Druhý byl Náhlovský Jiří s časem 2:46 a třetí Háza Jaroslav s časem 3:09. Mezi traktoristkami zvítězila Zítková Tereza s časem 1:41. Na druhém místě byla Peterková Marta s časem 2:09 a na třetím Záklasníková Martina s časem 2:14.

Všem traktoristkám a traktoristům patří obdiv za jejich zručnost a odvahu.

Budeme se opět těšit na další ročník.

mz

Předmanželské školení

Po vojně jsem nastoupil do práce v Jednotě Nymburk. Prošel jsem několik oddělení, až jsem zakotvil v oddělení organizace a technika obchodu. Byla to velmi pestrá práce. Zřizoval a zařizoval jsem samoobsluhy, řídil práci pojízdných prodejen, organizoval tržní akce, měl jsem na starosti reklamu a další činnosti. Stůl jsem měl ve velké kanceláři, ale vzhledem k pracovní náplni jsem se u něho příliš nezdržoval. V této kanceláři pracoval na úseku pohostinství pan Pekárek. Byl to starší, tichý pán, který se pečlivě věnoval své práci. Jen někdy pronesl většinou vtipnou poznámku k nějakému aktuálnímu problému.

Jednoho dne k němu pronikla informace, že se budu ženit. V ten moment k údivu všech přítomných si vzal slovo a v obsáhlé řeči se rozhořčil nad tím, že současní mladí muži vstupují do manželství naprosto nepřipraveni, což má za následek mnoho sporů, vzájemného napadání, z toho vznikající nedůvěry, která pak často vede ke zbytečným rozvodům. Abych se toho vyvaroval, nabídl mi, že mne do manželství náležitě připraví. Tehdy probíhala řada školení, většinou politických, někdy i odborných. Já absolvoval jedno navíc. Předmanželské školení pana Pekárka.

Pan Pekárek to vzal podle posledních vědeckých poznatků. Hned na úvod mi sdělil, že školení bude probíhat každý den hned ráno, dokud můj mozek není unavený, a bude tedy dobře chápat předávané informace. Dále, že budeme probírat každý den pouze jedno téma, abych nebyl zahlcen příliš mnoha informacemi, které by se mi později mohly plést. A také – abych si vše dobře pamatoval.

První důležitá informace byla, že žena má vždycky pravdu. Někaká snaha tuto pravdu nějak zpochybňovat, je beznadějně mrhání časem a energií a nevede k ničemu dobrému. Z této skutečnosti je třeba vycházet v celém životě.

Druhý den jsem dostal radu, abych se hned na počátku snažil prosadit, že jeden den v týdnu je můj. To prostě nesmím být doma, i kdybych měl někde bez peněz v dešti či mrazu stát pod okapem. Nikdy nevíš, kdy se ti to bude hodit. Budeš potřebovat jít na fotbal či hokej nebo s kamarády zajít na pivo. Může nastat situace, kdy budeš muset řešit problém, o kterém manželka nesmí naprosto nic vědět a podobně. Vyhneš se tak zbytečným dotazům typu „Kam jdeš?“ „Co tam budeš dělat?“ „S kým tam jdeš?“ A podobně.

Třetím tématem byly finance. Zde musím dnešního čtenáře informovat o tom, že tehdy nebyly platební karty, ani konta v bance, peníze jsme dostávali dvakrát za měsíc – v hotovosti. Ke konci měsíce jsme dostávali zálohu na mzdu. Ta činila cca 45 % předpokládané výplaty. Většinou v druhém týdnu měsíce jsme dostávali dobírku. To nám ve mzdové účtárně z papírového pytlíku vysypali peníze a na pytlík jsme podepsali převzetí. Spolu s penězi vypadla z pytlíku

výplatní páska. To byla dlouhá nudle papíru, kde byla uvedena hrubá mzda, zdravotní a sociální pojištění, daň ze mzdy, záloha, dětské přídavky, případně další přírázky a odměny a na konci této pásky byla částka dobírky.

Pan Pekárek mne poučil, že většina žen je nad věcí, nemarní čas studováním nějakých zbytečných čísel a zajímá je pouze konec té pásky, tedy dobírka. Poučení z toho plyne. Že bych neměl zbytečně mluvit o výši zálohy (je přece uvedena na pásce) a při její výplatě si ponechat 100,- Kč. Zbytek bez zbytečných řečí předat manželce. Při dobírce však musím manželce bezpodmínečně předat do posledního haléře to, co jsem dostal, včetně výplatní pásky.

Manželka po kontrole posledního údaje na výplatní pásce s předanou hotovostí se bude zalykat štěstím, jak poctivého chlapa si vybrala, a aby ten chlap nedělal rodině ostudu, že nemá peníze, hned v tom šťastném pohnutí ti vyčlení nějaké peníze z té dobírky. A tak se z tebe stane relativně zámožný muž.

Zde bych rád přičinil další poznámku. Tehdy 100,- Kč bylo dost peněz, vždyť houska stála 0,30 Kč pivo 1,70 Kč, litr benzínu 2,40 Kč, oběd v našich restauracích se dal pořídit za 5,- až 10,- Kč. Ceny přitom byly všude stejné, ty tehdy kalkuloval a kontroloval nejvyšší cenový úřad. Abych nevyvolal zdání, že tu byl nějaký ráj, uvádím, že jsem měl tehdy plat 1.350,- Kč.

Dalším tématem školení bylo chování doma. Když tě manželka požádá, abys přinesl vodu od studně, či uhlí ze sklepa, neexistuje, abys projevil jakoukoli nechuť. Ochotně vezmi kbelík či uhlák a plň svědomitě její přání. Abys ho splnil do všech důsledků, tak musíš obě nádoby přinést úplně plné. Samozřejmě se může stát, že po cestě sem tam ucmrndneš vodu, nebo se ti někde odsype nějaký uhlík. To pak může také vést k tomu, že k této činnosti budeš delegován jen v těch nejnnutnějších případech.

Když přijdeš z práce unavený a půjdeš pod sprchu, nesmí tě ani napadnout honit ženu, aby ti přinesla tričko, trenýrky, košili či ponožky. Cti její klid a opatři si to sám. Jdi k šatníku se slovy: „Tak kdepak mám tu modrou košilku, kdepak jsou mé červené trenýrky s modrým lampasem“ a podobně. Samozřejmě máme jako chlapi po té naší těžké práci prsty poněkud nešikovné, a tak se může stát, že ty pečlivě srovnané hromádky v šatníku zůstanou po naší návštěvě poněkud načechrané. Většinou se pak stává, že když vyjdeš z koupelny, je k tvému překvapení vše potřebné připraveno na hromádce tak, abys to dobře viděl.

Víc už si z toho předmanželského školení nepamatuji, je to přece jen více než přes 60 let. Jen mohu čtenáře ujistit, že to vše funguje. Já to však příliš nepoužíval, protože mi té mé holky bylo upřímně líto.

Ing. Jiří Havlát

Jak jsme při studiu brigádničili

Studovali jsme v letech 1950 – 1954. To byla doba velkých společenských změn. Také přijetí do školy nebylo podmíněno jen dobrým prospěchem, ale také tím, jak se chovali naši tatínkové v roce 1948. A tak si někteří z nás museli vysloužit lepší posudek v některém učebním poměru. Tam už neměli místní funkcionáři takový vliv.

Tehdy vedení státu rozhodlo, že po vzoru Sovětského svazu budeme budovat těžký průmysl a také v zemědělství musí dojít ke změně. To znamenalo přechod od drobného hospodaření k velkovýrobě. Byla zakládána Jednotná zemědělská družstva (dále jen JZD) a Státní statky.

Aby se rozhodování venkovských lidí „usnadnilo“, bylo realizováno několik opatření. První spočívalo v tom, že děti ze zemědělských rodin po ukončení devítiletky, pokud se nedostaly na střední školu, byly přinuceny jít do učení v průmyslových závodech, které pro ten účel urychleně budovaly internáty.

Druhým opatřením bylo, předepisovat těm, kdo váhali se vstupem do JZD, skoro nesplnitelné dodávky masa vepřového a hovězího, mléka vajec, řepy a obilovin. Neplnění dodávek bylo trestným činem.

Dalším opatřením bylo povolávání sedláků, kteří byli úspěšní a měli mezi ostatními zemědělci neformální autoritu a většinou vstup do JZD odmítali, k nástupu na vojnu do tzv. Pomocných technických praporů často na několik let. Těm největším odpůrcům byl pod různými záminkami zabavován majetek a byli z vesnic vystěhováváni.

Když se tak podařilo většinu lidí na vesnicích do JZD dostat, najednou chyběli jak odborníci, kteří by byli schopni tak velké celky řídit, tak i mladé pracovní síly, kterým se již z průmyslu nechtělo vracet do nejisté zemědělské výroby.

Tehdy vedení státu rozhodlo, že situaci pomohou řešit brigády. Nejprve se to týkalo úředníků a studentů, v případě nutnosti byli povolováni také dělníci, hlavně z lehkého průmyslu a služeb, ale také určité úkoly dostávaly i ženy z domácností. Tehdy pro rozvoj průmyslu a dalších odvětví bylo nutno vyprodukovat mnoho devizových prostředků.

Tak jsme se jako studenti VHS seznamovali prakticky se zemědělskou výrobou. Zemědělství v té době produkovalo bílé zlato ve formě cukru, zelené zlato ve formě chmelu atd. Zemědělským závodům byly vypisovány k osetí cukrovkou velké plochy, které však stáli zaměstnanci vzhledem k velké pracnosti nebyli schopni zvládnout. Tak jsme v druhé polovině května a na počátku června jezdili jednotlivě a okopávat řepu a ničit plevel v ní. Na poli často nebylo pro množství lebedy, různých bodláků a dalšího plevelu řepu vidět. Tehdy chyběly zemědělcům pesticidy a herbicidy.

Také řepa byla seta v klubíčkách tak, jak bylo semeno řepy sklizeno. Protože každé klubíčko obsahuje několik semen, bylo nutno po vysvobození řádků řepy od plevelů rostlinky řepy vyjednotit tak, aby na jeden běžný metr zůstalo cca 5 – 6 rostlinek. To byla práce velmi těžká, zejména když v té době bývá značné horko a jste na lánu,

kde není možné se ani na chvilku schovat do stínu a napít se či posvačit. Pokud přišel deštík, bylo nutné se ještě v červnu na pole vrátit znovu řepu okopat, protože plevel se často vzpamatoval.

V létě jsme měli úkol nejméně 14 dnů z prázdnin věnovat brigádě na žních. To jsme stavěli panáky ze snopů obilí, pomáhali při jeho svozu k mlátičkám a při manipulaci se slámou a obilím. Pokud pršelo, tak jsme nakládali hnůj a pomáhali jej vyvážet. Ke konci prázdnin nás pak čekala brigáda na česání chmele. Na podzim pak opět řepa. Tu zemědělci svými pluhy podorali a my pak řepu ručně tahali, sklepávali z ní zeminu a házeli vždy na dvě hromádky u sebe. Poté jsme dostali sekáčky podobné srpům a osekávali chrást z řepy.

Zde bych chtěl poznamenat, že nikdy, co se pamatuji, jsme nevěděli, kdy a kam na takovou brigádu pojedeme. Takže ustrojeni často do toho nejlepššího, co jsme tenkrát měli, jsme přijeli do školy s tím, že bude řádné vyučování. Po osmé hodině často přišel někdo z vedení školy, že výuka se dnes ruší a za 15 minut je odjezd traktory s vlekem do Hřivna na řepu. Tedy žádné pracovní oděvy či obuv. Jeli jsme tak, jak jsme přišli do školy. Nějaké protesty nepřipadaly v úvahu, vždyť přece nemusíme dostudovat. Zemědělské práce však nepatří mezi ty nejčistší, a tak naše maminky mívaly z našeho návratu ze školy obrovskou radost.

Situace využívalo i Hospodářské družstvo, které mělo za úkol zemědělskou produkci vykupovat, zpracovávat a dále distribuovat. Také několikrát požádalo školu o pomoc, ale požadovalo jen 6 – 8 zdatných chlapců.

Vzpomínám, že jednou na podzim několika z nás hrozil velký malér, spočívající ve zkoušení hned z několika předmětů v jednom dopoledni. Přišli jsme na to, že ti nejohroženější by mohli jít na brigádu pytlouvat brambory. Sepsali jsme seznam, jeden šel do telefonního automatu před školu zavolat ředitelství školy s požadavkem. Druhý se seznamem šel hlídkovat před ředitelnu. Sekretářka byla ráda, že nemusí nic shánět, seznam dala podepsat řediteli. Seznam šel do třídní knihy a my do Hospodářského družstva. Horší bylo, že nás nepotřebovali. Tak po delším váhání jsme se odebrali do malé hospůdky v Rožátově, kterou tam provozovala jedna stará paní. Při sodovce jsme tak celé dopoledne hráli dudáka.

Vše proběhlo dobře, ale na konci roku psalo ředitelství hlášení o brigádách, a tak přišly na přetřes i brigády v Hospodářském družstvu a také shánění peněz za tu brigádu. Už hrozil malér, když tu jednoho z účastníků napadlo, že jsme ty peníze věnovali na tehdy válcící Koreu. To byla také záslužná činnost. Jen jsme museli udat, kolik to bylo, aby se to řádně vykázalo.

Ačkoliv se nám to tehdy zdálo jako značné příkoří, celý pozdější život jsem se domníval, že to bylo pro náš další vývoj užitečné. Minimálně v tom, že jsme poznali, jak těžce mohou lidé vydělávat na svůj život.

Ing. Jiří Havlát

Loučeňská škola v době „covidové“

Vážení čtenáři Loučeňského občasníku,

blížící se konec školního roku 2020-2021 vybízí ke zhodnocení mimořádného období, které zásadním způsobem ovlivnilo chod příspěvkové organizace ZŠ a MŠ Loučeň. Jak jsme reagovali na vzniklou situaci? Co jsme si museli odepřít? A naopak, co pro nás bylo nové, čemu jsme se naučili?

Úměrně se zhoršující se epidemickou situací v celé republice docházelo na škole k postupnému omezování prezenční výuky (ale i školských služeb – činnost školní družiny a školní jídelny) a veškeré vzdělávací a komunikační cesty vedly přes distanční způsob vzdělávání. Tím se nastartovala „nová“ etapa masivního využívání digitálních technologií, z nichž některé škola běžně používala již dříve. V každém případě distanční vzdělávání cestou on-line výuky upevnilo a mnohdy i rozšířilo portfolio dovedností učitelů. Na druhé straně si dovoluji tvrdit, že pro některé rodiče nastalo období, které značným způsobem ovlivnilo nejen jejich denní rytmus, ale i spoluúčast na plnění úkolů svých dětí.

Škola (pedagogičtí pracovníci) v tomto období kromě

každodenních povinností nabídla dětem a žákům mnoho dalších aktivit, možností, jejichž cílem bylo snížit případný školní neúspěch a navodit pocit radosti ze splněných úkolů (on-line pedagogická intervence pro žáky ZŠ, hry na plotě pro děti MŠ).

Na závěr tohoto příspěvku, a to již v době, kdy celá škola pracuje na plné obrátky bez zásadních omezení, chci vyslovit poděkování a přání:

Všem pracovníkům školy děkuji za nasazení, bez kterého by se úkoly této obtížné doby jen těžko daly zvládnout. Proto mne mrzí, že představy některých občanů nepedagogické veřejnosti o pracovním vytížení zaměstnanců školy, včetně vedení, se rozcházejí s tvrdou realitou.

A to přání? V posledních několika letech, v období zápisů do MŠ a I. ročníku ZŠ, stále výrazněji vyčnívá požadavek (spíše nutnost) na rozšíření kapacit v MŠ a ZŠ tak, abych mohl splnit přání všech rodičů, kteří chtějí svěřit výchovu a vzdělávání svých dětí naší škole. To je veliký úkol pro zřizovatele.

Mgr. Zd. Kubálek, ředitel školy

Využití 3D tisku na naší škole

Naše škola se v tomto školním roce zapojila do projektu „3D tiskárny pro školy“ od vývojáře a výrobce světoznámých 3D tiskáren ORIGINAL PRUSA. Do celého projektu se již zapojilo více než 600 škol, a proto jsme rádi, že i naše škola nezůstala pozadu. Po splnění projektu zůstane zatím zapůjčená tiskárna škole zdarma.

K čemu nám vlastně 3D tisk je? 3D tisk u žáků komplexně rozvíjí jejich schopnosti a dovednosti. Skrze jejich vlastní nápady rozvíjí jejich kreativitu a vynalézavost. Zároveň je učí, jak tyto vlastnosti uplatnit – vede je k přemýšlení o využitelnosti a proveditelnosti jejich návrhů. Tvorbu žáků posouvá 3D tisk do dalšího rozměru, než na co byli dosud zvyklí. To vše je pro ně i pro nás velmi motivující.

Samotné návrhy budeme vytvářet v programu TinkerCAD, který je dostupný pro všechny zdarma. Využití tohoto programu dalece překračuje výuku na základních školách,

a proto žáci získají skvělou možnost naučit se pracovat s programem, který mohou využívat i v technických oborech při dalším studiu a v pracovním životě.

Tvorba návrhů a realizace projektů samozřejmě nebude probíhat pouze v hodinách informatiky, neboť využití 3D tisku pomůže vytvořit projekty a činnosti napříč spektrem všech školních předmětů. Je potřeba specifický květináč na pracovní činnosti? Pojďme si ho navrhnout a vytisknout. Chceme názorný model toho, jak vypadalo středověké město? Zapneme program TinkerCAD, otevřeme knihy a jdeme modelovat...

Informační technologie nás ovlivňují stále více, pro životy žáků to platí dvojnásobně. Jakákoliv znalost a zkušenost v tomto oboru se počítá. Díky těmto dovednostem s 3D tiskárnou a TinkerCADem budou žáci zase o krůček lépe připraveni na budoucnost.

Mgr. Vladimír Drápalík

Distanční výuka není jen sedění u počítače

Jaký mám názor na distanční výuku?

Byl krásný den, 11. 3. 2020 a najednou mi na chytré hodinky přišla zpráva od mamky „Ahoj Agi, vláda vyhlásila nouzový stav, zavírají se všechny školy“. Zrovna jsme psali test z literatury. Nejdříve jsem tomu nechtěla věřit. Na konci hodiny nám paní učitelka řekla, že je to bohužel pravda. Dala nám domácí úkoly s tím, že si je za 14 dní spolu ve škole projdeme a zkontrolujeme.

A nakonec tady sedím dne 5. 1. 2021 a píši tuto slohovou práci, doma.

Distanční výuka má hodně výhod i nevýhod. Dle mého názoru je na ní více pozitivních věcí než negativních.

Díky distanční výuce se můžeme naučit to, co bychom se ve škole nenaučili. Například – můžeme se naučit zodpovědnosti. Naučíme se také být více samostatní, jelikož ne u všech mohou rodiče sedět.

Pro mě je velkou výhodou to, že nemusím vstávat brzy a úkoly si vlastně mohu udělat, kdy chci. Mám díky tomuto studiu více času na rodinu, domácí mazlíčky i sama na sebe. Jednou z výhod distanční formy výuky jsou technologie, které nám ulehčují a umožňují vzdělávání mimo školu. Bez technologií bych nevěděla, jak a jaké úkoly mám udělat.

To, co mi při distanční výuce nejvíce chybí, jsou moji spolužáci a kamarádi. Další nevýhodou distanční výuky je dlouhodobé sezení u počítače, při kterém si ničím záda tím, jak špatně sedím, a také zrak. Jedna z velkých nevýhod je také neustálé nabíjení našich zařízení, přes která voláme na online hodinách. To se určitě projeví na účtu za elektřinu. Mezi další mínusy distanční výuky patří, že když nerozumím učivu, je velmi těžké se ho naučit navzdory tomu, že se učitelé snaží být vůči problémům velmi otevření.

Na závěr bych řekla, že tato forma výuky někomu vyhovuje a někomu ne. Je to individuální. Někdo prostě potřebuje fyzický kontakt a někdo zase ne. Já bych to za normální školu rozhodně nevyměnila. Už jsem si na ni přece jenom za těch devět let zvykla. Dle mého názoru je distanční výuka zajímavý zážitek, který si budu pamatovat celý život.

Agáta Vyskočilová, 9. třída

Co tropí Covid v našich myslích

... aneb statistika a zkušenost

Jak všichni víme, zákeřný zabiják nás uvrhl do nezáviděníhodné situace. V tomto článku si uvedeme ověřená fakta a k nim připojíme i zkušenost jednoho ze spousty přímých účastníků. Všichni doufáme, že se z této situace co nejdříve dostaneme, tak se ji alespoň snažme brát s humorem nebo alespoň s úsměvem tak, jako jsem se snažil v tomto článku já.

Data zveřejněná Národním ústavem duševního zdraví ukázala, že v době pandemie Covid 19 se vyskytlo více případů sebepoškozování u lidí mezi 12. a 19. rokem života, jimž se chceme v tomto článku věnovat. Možné je, že za těmito daty stojí například distanční výuka, a tak se právě na ni podíváme okem pisatele tohoto článku – tedy okem mým. Pokud je čtenář tohoto článku už mimo všechna studia, možná si těžko představí vnitřní boj, který se odehrává v hlavách studentů základních i jiných škol. Boj mezi dobrem a zlem, světem a temnotou. Já bych raději chodil do školy. Domácí výuka je pro mě náročnější než výuka ve škole. Množství zadaných úkolů i hodin je sice menší, ale i tak je náročnější. Asi to bude tím, že je proti zvyku si spojit domov a tolik učiva.

Poté, co jsme nastoupili na napůl distanční a napůl prezenční výuku, se u nás doma vyskytl problém s tím, že jsme měli jen jeden počítač. Sestra měla vždy výhodu: mohla sedět u počítače, zatímco já musel používat Microsoft Teams na mobilu. Když jsem dostal notebook, má situace se zlepšila a všechny hodiny jsem mohl mít na počítači.

Já distanční výuku respektuji, ale rozhodně mi není příjemná. Dle mého soudu je daleko méně přehledná než prezenční výuka. Kladem je asi jen to, že na některé domácí úkoly mám více času. I tak soudím, že bych byl radši ve škole. Pokud jsem nějaké informace popletl, zdůvodněte si to tím, že už mi tato situace leze na mozek.

Jakub Najman, 8. třída

Jak změnila distanční výuka naše životy

Byl den jako každý jiný, ale nikdo z nás netušil, že se naše životy úplně změní. Měly to být jen dvoutýdenní prázdniny, ze kterých se stal rok.

Nejdřív byli všichni rádi, že se zavírají školy. Taky - kdo by nebyl rád. První karanténa byla v pohodě. Ale když přišla druhá, přišla také úplně jiná omezení a začala naše distanční výuka. Některým to vyhovuje, někteří by byli raději ve škole. Proto jsem se zeptala pár lidí, co všechno se u nich změnilo a jestli by se vrátili do školy nebo ne.

Začnu u sebe. Nikdy jsem netušila, že by mě mohlo něco takového potkat. Do svých dvanácti let jsem žila plnohodnotný život, žádná omezení ani roušky. Prošla jsem vážně velkou změnou. Sice jsem ztratila pár lidí, ale jsem vděčná

za ty, co mi zbyli, a i když to někdy vypadalo všelijak, zůstali tu se mnou.

A teď k tomu, co si myslí moji kamarádi. Abych to shrnula: všichni jsou rádi, že můžou spát déle a nemusí vstávat brzo, to jim vyhovuje. Horší to mají ti, co mají mladší sourozence. Mluvím také z vlastní zkušenosti. „Nemám svůj klid, pořád mi někdo chodí do pokoje“, řekla mi moje kamarádka. Některým se ale zlepšily známky, protože zkoušení a písemek je méně. Nemůžou si stěžovat a dál by chtěli takovou formu výuky.

Všichni to zvládneme, když budeme dodržovat pravidla a myslet pozitivně.

Isabela Zicháčková, 8. třída

Zpráva o činnosti spolku Loučeň - Zdravé místo pro život

Jak víte z letáku, doručeného před časem do schránek všech obyvatel obce Loučeň, byl v loňském roce založen nový spolek Loučeň – zdravé místo pro život, z.s., zapsaný ve spolkovém rejstříku u Městského soudu v Praze dne 20. 5. 2020.

K založení spolku nás vedla situace, kdy jsme nabyli přesvědčení, že snahy vedení obce rozšířit, zastavět a zalidnit naši obec nad únosnou míru nejsou v rovnováze s hlasy té části veřejnosti, která si přeje zachovat klidný přírodní ráz Loučeň, a těmto hlasům není nasloucháno, respektive jsou odmítány nebo ignorovány.

Jako občanský spolek, jehož hlas by měl mít větší váhu než hlas jednotlivce, jsme se proto zapojili do procesu vzniku nového územního plánu. Podali jsme několik podnětů (nejen k louce na Patříně, ale i k dalším lokalitám, které si zaslouží zůstat „zelené“) a připravili jsme formuláře i pro občany, kteří měli zájem přidat se k nám. A byla nás téměř stovka!

Bohužel v tabulce, uveřejněné jako součást pracovní verze nového ÚP na webových stránkách obce, nebyly podněty našeho spolku zpracovatelem vůbec uvedeny.

Prosíme ty občany, kterým není lhostejné, jak bude naše obec v blízké budoucnosti vypadat a jak se nám v ní bude žít, aby sledovali webové stránky Loučeň www.loucen.cz, a až bude zveřejněn termín posledního veřejného projednání návrhu územního plánu, aby přišli svůj zájem a názor projevit.

Naše činnost se ale neomezuje jen na zájem o nový územní plán. Jako spolek, zaměřený na přírodu a životní prostředí, požádali jsme si u příslušných úřadů (OÚ Loučeň, MěÚ Nymburk, KÚ Středočeského kraje) o informování o všech zamýšlených zásazích a zahajovaných správních řízeních, při nichž mohou být dotčeny zájmy ochrany přírody a krajiny na území všech částí Městse Loučeň.

Koncem loňského roku jsme se takto zúčastnili správního řízení KÚ Středočeského kraje týkajícího se žádosti polské firmy Royal Brinkman Polska o povolení výjimky z ochranných podmínek

zákonem č. 114/1992 Sb. zvláště chráněného čmeláka zemního (*Bombus terrestris*). Šlo o záměr uvedené firmy dovážet k nám uměle odchovaná čmelstva původem z francouzských Pyrenejí, a zde je prodávat zemědělským subjektům za účelem opylení ovocných sadů i některých polních kultur.

Zdánlivě všem prospěšný cíl však s sebou nese závažná rizika, jako např. zavlečení chorob a parazitů do místní populace čmeláků, genetické změny vyvolané křížením cizích poddruhů s našimi čmeláky, a v důsledku až jejich vyhynutí, s vážným dopadem na opylení, potažmo i úrodu potravinářsky důležitých rostlin.

V tomto smyslu se k věci vyjádřil i náš spolek. Vždyť i na louce v ulici Na Pískách, o jejíž záchranu usilujeme, byly identifikovány hned tři druhy čmeláka! Čmelák skalní (*Bombus lapidarius*), čmelák polní (*Bombus pascuorum*), čmelák zemní (*Bombus terrestris*). Jsme přesvědčeni, že k opylování by mělo docházet přirozeným způsobem, opylovači žijícími ve volné přírodě. Úbytek užitečného hmyzu u nás je způsoben špatným hospodařením v zemědělské krajině, a měl by být řešen zejména zachováním vhodně udržovaných zelených ploch a omezením škodlivé chemizace v zemědělství.

Z celkem 1.120 Krajským úřadem oslovených subjektů (všechny středočeské obce včetně Loučeň a 15 spolků) nebyly lhostejné k osudu českých čmeláků pouze čtyři. Městys Loučeň mezi nimi nebyl.

Je to smutné skóre, ale vzhledem k tomu, že na místě sadů a luk se staví nové domy a mnozí lidé si raději koupí ovoce dovezené v supermarketu, nedivíme se.

Protože však veřejný zájem (zvýšení výnosnosti některých plodin) nepřevážil nad zájmem ochrany přírody, nebyla nakonec výjimka udělena, a to i díky práci našeho spolku a s pomocí našich argumentů. Naše společné malé vítězství pro přírodu nejen Loučeň.

lp

Zkáza v lese

Sníh právě uplynulé zimy a neobyčejně deštivé jaro přišly pozdě; jev nazvaný hromadné odumírání b ř e z o - b o r o v ý c h porostů vlivem klimatických změn již začal, a je nezvratný. Naše krásné lesy, sužované pětiletým

suchem, jsou na tom špatně. Smrky hubí kůrovec, borovice a břízy schnou nastojato a také jsou decimovány škůdci, velmi se rozšířily houbové choroby stromů a také jmelí bílé, v množství, které již dokáže napadený strom významně oslabit. Za silného větru – a ten tady vane v poslední době často – není radno do lesů vstupovat, protože hrozí pád celých stromů nebo jejich částí.

Čas od času potkávám v lese děti, které snad z přemíry energie poškozují stromy či keře. Vždy se u nich zastavím a vysvětluji jim, že stromy jsou součástí živé přírody, a že při jejich zásazích trpí podobně, jako kdyby jim – dětem – někdo lámal ruce nebo je tahal za vlasy. Jen s tím rozdílem, že strom nemůže nahlas naříkat, ani utéci. Děti to vždy chápou a slibují, že už stromům ublížovat nebudou.

V posledních týdnech probíhá ve zdejších lesích intenzivní těžba nemocných a mrtvých stromů. Když ale jdu dnes místy,

kde včera pracovaly stroje najaté firmy, a vidím za nimi velké množství stromů, které byly zdravé, ale teď jsou poraněné, zmrzačené, zbavené kůry leckde až do dřeva, takže hrozí napadení houbovými chorobami a

odumření, myslím na ty děti, kterým jsem domlouvala za zlomenou větev. Jak asi ovlivní pohled na takové barbarství jejich postoj k přírodě?

A ještě poznámka: za chatami na konci ulice Na Pískách je na kraji lesa malý palouček plný konvalinek. Právě rozkvetly. Tedy jeden den krásně kvetly a voněly, a následujícího rána je těžká technika zlikvidovala – rozdrtila svými koly a zatlačila do bláta. Bylo totiž třeba pokácet suchou borovici. Ale nedalo se paloučku vyhnout?

lp

Činnost SDH Loučeň v době koronavirové

Vážení a milí spoluobčané,
informace o naší činnosti z doby, kdy koronavirus ohrožoval a ovládal životy všech lidíček, budou vzhledem k různým omezením velmi stručné.

Naše sny a plány zimních tréninků v sokolovně se s nařízeními vlády rozplynuly jak pára nad hrncem. Nemohli jsme se scházet, neuskutečnila se naše valná hromada ani tradiční maškarní bál pro děti. Každoročně velmi obsáhlý celoroční plán akcí, soutěží, školení atd. byl zredukován na minimum. Nekonal se podzimní závod požárníků všestrannosti, který byl přesunut na jaro, a nakonec byl zrušen úplně. Soutěž Plamen se uskutečnila ve velmi zkrácené verzi s dodržováním všech hygienou nařízených opatření včetně

antigenních testů, s omezením počtu účastníků v místě konání, bez občerstvení a s přesně stanovenou dobou pobytu na sportovišti. Byl to velmi smutný pohled na poloprázdný stadion, který se dříve při našich soutěžích doslova hemžil stovkami dětí, vedoucích a fanoušků. Všude býval slyšet jejich smích, navzájem se seznamovali, povídali, hráli si, krmili nutrie v potoce tekoucím do Labe, radili si, soupeřili spolu na dvou drahách, povzbuzovali se, půjčovali si zapomenuté nářadí. Letos se na stadionu potkala pouze dvě družstva. Jedno na odchodu a druhé při přípravě na trať. A na to hemžení a vzájemné souznění všichni jen tiše vzpomínali, tak jako na tradiční párek v rohlíku, žlutou limču nebo malinovku, cukrovou vatu a káfičko v kelímku.

Abychom úplně nezaháleli, tak jsme se během totální uzávěry na výzvu spolku Kočky a koťata párkrát sešli k úklidu příkopů. Nejvíce času a práce nám zabral potok pod Patřinem.

Nejzajímavější objevené odložené „poklady“ jsou zdokumentované na fotografiích. Překvapením pro nás bylo soužití zvířat s odpady, když jsme ve staré plastové dózičce uviděli malé chlupaté tělíčko, z něhož se vyklubal zajíček, jenž vyrazil ze svého úkrytu jako střela. Probouzející se jarní příroda v podobě nádherných kvetoucích a vonících fialek mezi zatuchlými odpady působila zvláštně.

Mladí hasiči měli možnost se zapojit do online programu Společnice plného různých aktivit, hasičského vzdělávání, výzev, kvízů a soutěží. Nebo se třeba zúčastnit výtvarné a literární soutěže Požární ochrana očima dětí.

Občas jsme tomu, kdo potřeboval, dovezli nákup nebo léky z lékárny.

Členové, kteří zároveň pracují v zásahové jednotce, i nadále

jezdili zasahovat tam, kam byli vyzváni.

V hasičárně shromažďujeme starý papír, který odvážíme do sběrný, jakmile je naplněný vozík.

V květnu jsme se konečně mohli začít scházet s malými hasiči. Jen nás trochu zlobilo počasí. Už se nemůžeme dočkat, až konečně nastartujeme „mašinu“ a pořádně pokropíme hřiště u zámku.

Doufáme, že koronavirus je po „promožení“ a proočkování obyvatelstva snad konečně opravdu na ústupu a že život nás všech se začne pomaloučku vracet do starých zajetých kolejí. A my budeme moci v září, s novým školním rokem, začít pořádně a naplno trénovat.

Přejeme vám všem hodně zdraví a krásné léto.

Vaši hasiči

9. ročník Majkl Cupu

Dne 3. července se konal 9. ročník Majkl Cupu za účasti 19 týmů. Prezentace týmů proběhla ráno v 8.20 hod. a nástup na hřišti byl v 9.05 hodin, kdy jsme vzdali úctu jednou minutou ticha zesnulému Michalovi Kynclovi.

Devatenáct týmů bylo rozděleno do tří skupin A: 6 týmů, B: 6 týmů, C: 7 týmů a hned potom zazněl první hvizd. Hrál se na třech hřištích o 5 + 1 hráčích na každé straně. Tento rok se k sedmnácti mužským týmům zařadily i dva ženské týmy – Barbíny a Kája team. Kája team byl vytvořen z maminek na podporu Karolínky Benešové. Díky dobrovolné sbírce se vybralo krásných 25.500,- Kč, které byly na konci turnaje předány Karolínce na rehabilitaci.

Po celý den bylo zajištěno bohaté občerstvení, grilovala se kýta, klobásy, proudem teklo pivo, malinovka i nealko. Kolem třinácté hodiny, po ukončení základních skupin, vystoupily mažoretky Kopretinky Dobrovice a také jeden mužský mažoret, jehož představení bylo velice zajímavé a sehrálo se přátelské utkání mezi žáky FK Loučeň a

Barbínami. Po pauze se rozehrálo osmifinále, kde se utkalo nejlepších 16 týmů. Bohužel ani jeden ženský tým nepostoupil.

Mezi čtyřmi nejlepšími týmy se umístily na prvním místě FC Meliss, na druhém Real Svobodín, třetí byl Drnomet Kozodírky a čtvrté místo vybojoval Bílý Balet. Poté proběhlo vyhlášení turnaje, kde byly předány ceny všem týmům, nejlepšímu střelci, brankáři a nejlepšímu hráči.

Tímto bychom chtěli poděkovat i všem sponzorům: Městys Loučeň, DEK stavebniny Nymburk, Zámečnictví Holánek, Bartoň, Dvůr Seletice, Řeznictví Řehák, Restaurace u Ottomanských, Zmrzlinový ráj Krédo, Pizza 2you, Sádrokartony Hanuš, Digi potisk Nymburk, Hypekra – Petr Kraus a Pivovar Nymburk.

Po turnaji následovalo posezení u hudby a dobrého jídla. Tímto děkujeme všem pořadatelům a účastníkům celého turnaje. Těšíme se na jubilejní 10. ročník, na který jste srdečně zváni.

Žijeme tenisem i v sezóně 2021 - přijďte se podívat

Tenisová aktivita, podobně jako ostatní sporty, byla v posledním roce více než ochromena. Ale i tak jsme se snažili udělat pro tenis maximum a připravit se na další sezónu. A nezapomněli jsme ani na naše nejmenší členy.

Poslední rok byl pro všechny sporty opravdu kritický. Však díky tomu i naše fyzická padla mnohdy pod bod nula a znovu se rozhýbat a dostat do kondice není snadné. Navíc i ta nově

získaná kila na váze jsou znát a věřte, že sami víme, o čem píšeme. Právě proto jsme si řekli, že se nesmí polevit, musíme zase začít hrát, hýbat se a vídat se (mnozí vědí, že tenis není jen o hře, ale i o tom, že se sejdeme, popovídáme, zasmějeme se – o tom je přece život).

Hned zjara, jak nám to situace dovolila, jsme začali s úpravou antukových kurtů pro novou sezónu, s opravou oplocení (plánujeme nové a lepší), zástřihem stromků a vůbec jsme se snažili dát kurty do co nejlepší formy. Již po prvních uvolněních protikoronavirových opatření jsme začali aktivně trénovat už od těch nejmenších.

Naše tréninky jsou určeny pro děti od 5 let (děvčata i chlapce), kteří jsou vedeni skvělým mladým trenérem Jakubem. A že ten svým žákyním a žákům nedá nic zadarmo. To je dobře – pandemie se přece jen podepsala i na dětech a teenagerech. Nejen na postavách, ale i disciplína polevila (teď se možná mnoho rodičů usmívá, ale je to tak, co naplat). Jak je však vidět, děti jsou z tréninků nadšené, a z toho jsme zase nadšení my.

Proto plánujeme spolu s trenérem i letní camp pro děti od 5 let, zaměřený nejen na trénink tenisu, ale i na zdravou životosprávu, ale hlavně i na týmovou práci, která je v této době možná nejdůležitější. Snad nám žádné viry, ani nepřízeň počasí naše plány nepřekazí, a pokud byste chtěli své ratolesti zapojit, dejte nám vědět.

A teď se asi ptáte, co my, větší až největší? My nic? Hrát může přijít kdokoli, ať už tenis umí nebo ne, na výšku a věk se nehledí. S tenisovou raketou a míčkem jsou vítáni všichni příznivci tohoto sportu. Přijďte se na nás kdykoli podívat a pokud byste vy menší, větší, ba i dospělí, měli zájem o tréninky, nebo pokud byste chtěli svým dětem dopřát letní camp s trenérem Jakubem, s důvěrou se na nás obraťte – buď e-mailem nebo telefonicky, anebo osobně. Vždyť je fajn mít kamarádky a kamarády nejen na netu, ale i ty „opravdické“.

Těšíme se s vámi na viděnou!

Za Tenisový klub Loučeň, z. s.:

Jan Malý, tel.: 606-929-172

e-mail: Malyjan.maly@gmail.com

Jaroslav Řízek, tel.: 606-625-805,

e-mail: ja.rizek21@gmail.com

OSVĚDČENÍ O ÚSPORĚ EMISÍ

Městys Loučeň

Identifikační číslo:
00239399

Díky rozvoji a provozu systému tříděného sběru a recyklace využitelných složek komunálních odpadů, včetně obalových, jste ve spolupráci se společností EKO-KOM, a. s. přispěli ke zlepšení životního prostředí a snížení "uhlíkové stopy".

Úspora, kterou jste dosáhli představuje:

Emise CO₂ ekv.:
116,450 tun
Úspora energie:
3 026 565 MJ

Zbyněk Kozel
Ing. Zbyněk Kozel
generální ředitel EKO-KOM, a. s.
V Praze dne 1. 6. 2021

2020

Vypočteno na základě studie Posouzení systému sběru a recyklace obalových odpadů z hlediska jejich vlivu na životní prostředí.